

[Socialministeren]

Jeg synes – som både hr. Stavad og andre har sagt – at vi skal prøve at diskutere hæderligt og ordentligt og ærligt.

Vi står alle sammen over for det fænomen, at overførselsindkomsternes andel af de offentlige udgifter stiger og stiger. Det er en uafviselig kendsgerning. Hvis ikke man får grebet ind over for det problem i denne regering, må den næste gøre det eller den næste igen. Man skal nok regne med min stemme til det under alle omstændigheder. Dette er nemlig en aldeles og sikker nødvendighed.

Så må jeg sige – det nævnte jeg ikke i min første svartale – at når Socialdemokratiet gentagne gange taler om, at det handler om, at vi er alt for mange på overførselsindkomster, og at det handler om at få folk i gang igen, er det at sætte kikkerten for det blinde øje.

Vi har over 800.000 pensionister. Hvor i alverden vil man sætte dem hen og arbejde? Vi skal have arbejdsløse og kontanthjælpsmodtagere og måske også – forhåbentlig – endda nogle yngre førtidspensionister i arbejde – ja, når det kan lade sig gøre, meget gerne! Men for de førtidspensionister, der er fyldt 50–55 år, plus alle vores folkepensionister, som bliver flere og flere – hvad er det så for noget at sige, at det handler om, at de skal gøres aktive og få arbejde igen? Det ved alle i denne sal ikke kan lade sig gøre!

(Kort bemærkning).

Jytte Hilden (S):

Jeg beklager, men endnu en gang er det min opfattelse, at socialministeren løber sur i det. Nu løber socialministeren ikke alene sur i sine egne statistikker, men også sur i argumentationen omkring overførselsindkomster. Hverken jeg eller nogen anden fornuftig socialdemokrat – og der er kun fornuftige socialdemokrater i dette Ting – har selvfølgelig nogen sinde forestillet sig, at vi skulle jage pensionisterne ud på arbejdsmarkedet. Når vi, fru socialminister, taler om overførselsindkomster, er det, vi har fokus på, de meget store beløb, nemlig nogle og tyve milliarder, som vi bruger på dagpenge, og de 7–8 mia. kr., vi bruger på kontanthjælp. De kan gøres aktive for at skabe mere produktion, flere i arbejde. Mere produktion, flere i arbejde giver et større overskud, en større reallønstilligning for os alle sammen og sikrer dermed også forbedringer for landets pensionister. Det er

pointen. Den tankegang hænger sammen inde i Socialdemokratiets hoved.

Jeg beklager meget, hvis regeringen har et medlem, for hvem det ikke er muligt at forstå denne tankegang, og som ustandselig og talrige gange på denne talerstol i denne debat er løbet sur i både argumenterne med hensyn til egne argumenter og med hensyn til vores argumenter.

Det er selvfølgelig også mit svar til Fremskridtspartiet. Socialdemokratiet sikrer flere i arbejde med vores plan »Gang i 90'erne«, og dermed er vi med til at sikre pensionisterne. Det er en pinlig og ydmygende tankegang alene at ville tale ensidigt til en enkelt gruppe i dette samfund. Vi ønsker ikke, at de, der er ledige, at de, der er på efterløn, skal spilles ud imod pensionisterne. Vi ønsker præcis med den måde, vi har argumenteret hele dagen i dag og fortsat vil argumentere, at sige, at de svageste grupper har én god fortaler, og det er og bliver Socialdemokratiet, for vi skaber produktion, vi er med til at lægge planer for, hvordan økonomien kan hænge sammen.

(Kort bemærkning).

Ebba Strange (SF):

Det kan godt være, at fru Tove Niemann og hendes parti flere gange har foreslået forbedringer for folkepensionisterne, det skal jeg ikke benægte. Til gengæld lader Fremskridtspartiet uden blusel alle de andre grupper sejle: invalidepensionisterne, førtidspensionisterne, efterlønerne, dagpengemodtagerne, som er lige så dårligt stillet som folkepensionisterne. Disse grupper interesserer Fremskridtspartiet sig ikke et hak for. Så hvis man skal snakke om socialt ansvarlige partier i dette hus, skal man i hvert fald ikke regne Fremskridtspartiet med.

(Kort bemærkning).

Kaj Poulsen (S):

Jeg blev faktisk rystet, da jeg hørte socialministeren fortælle om, hvordan denne regering eller den næste regering eller den næste regering igen blev nødt til at tage fat på pensionisterne. Argumentationen var: Hvordan i alverden vil man komme uden om det med over 800.000 pensionister? Vi ved, at antallet af pensionister stiger og stiger.